

KIRKKO JA SEKSUAALISET VÄHEMMISTÖT

Suomen evankelis-luterilainen kirkko on menettänyt lyhyessä ajassa enemmän jäseniä kuin koskaan historiansa aikana. Syynä tähän ovat olleet mielikuvat kirkosta seksuaalivähemmistöjä syrjivänä konservatiivisuuden linnakkeena. Näitä mielikuvia ovat edistäneet ja ylläpitäneet yksittäisten henkilöiden jyrkät lausunnot, jotka on tulkittu kirkon viralliseksi kannaksi.

Kritiikki kirkkoa kohtaa on osin aiheellista. Kun homoseksuaalisuus poistettiin rikoslaista vuonna 1971, kirkko vastusti asiaa lausunnossaan. Näin tapahtui myös vuonna 1981, jolloin homoseksuaalisuus poistettiin sairausluokituksesta. Kirkon lausunnossa sitä pidettiin samanaikaisesti sekä sairautena että syntinä. Vuonna 2001 hyväksyttiin parisuhteen rekisteröintimahdollisuus. Kirkko vastusti tätäkin uudistusta. Näiden uudistusten vastustus on ymmärrettävää oman aikansa näkökulmasta. Yleinen ilmapiiri niin kirkossa kuin yhteiskunnassakin on muuttunut oikeastaan vasta 2000-luvulla myönteisemmäksi samaa sukupuolta olevien liittoja kohtaan. Toki kirkossa on koko ajan ollut myös seksuaalivähemmistöjä avoimesti tukevia henkilöitä, mistä ekumeeninen Yhteys-liike on hyvä esimerkki.

Yhdenvertaisuus kuuluu kirkon sanoman ytimeen. Minkäänlaista sortoa tai syrjintää ei kirkossa tule hyväksyä. Siksi nyt esitetty kritiikki osuu oikeaan. Mutta yhdenvertaisuutta kirkossa ei edistetä eroamalla siitä, vaan vaikuttamalla sen sisällä, esimerkiksi äänestämällä pian alkavissa seurakuntavaaleissa.

Seksuaalivähemmistöt tuomitaan usein vetoamalla Raamattuun. Totta onkin, että Raamatussa on kohtia, joissa suhtaudutaan jyrkän tuomitsevasti miesten väliseen yhdyntään. Näitä kohtia kirkossa ei kuitenkaan pidetä pelastuksen kannalta olennaisina. Siksi niistä käytävän keskustelun ei pitäisi jakaa kirkkoa. Kohdat eivät tuomitse homoseksuaalisuutta, mitä käsitettä Raamatun aikana ei edes tunnettu, puhumattakaan siitä, että ne tuomitsisivat ihmisiä, jotka sitoutuvat toisiinsa ja keskinäiseen rakkauteen ja huolenpitoon.

Luterilaisuudessa Raamatun tulkinnan avain on Kristus. Jeesuksessa Kristuksessa Jumala osoitti rakkautensa ihmisiä kohtaan. Tämän Kristuksen seuraajiksi kastetut on kutsuttu osoittamaan samaa rakkautta jokaista ihmistä kohtaan. Siksi ketään ei saa syrjiä eikä kohdella epäasiallisesti seksuaalisen suuntautumisen tai minkään muun asian johdosta.

Usko Jumalaan Luojana merkitsee, että kaikki ihmiset ovat sisaria ja veljiä keskenään ja kaikille kuuluvat yhtäläiset ihmisoikeudet. Kaikki ovat myös moraalisesti vastuussa teoistaan, riippumatta siitä, uskovatko he Jumalaan vai eivät. Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen sekä ns. kultainen sääntö muodostavat luterilaisen etiikan perustan. Tähän ja kirkon perustehtävään vedoten luterilainen kirkkomme julistaa, että Jumalan armo kuuluu yhtä lailla heteroille kuin homoillekin.

Homoseksuaalien kohtaama syrjintä ja epäasiallinen kohtelu on lopetettava. Jumalan lapsina ja osana tätä luomakuntaa myös homoseksuaaleille on taattava yhdenvertainen asema kaikessa kirkon toiminnassa. Näin tänä päivänä suurelta osin tapahtuukin.

Ahdasmielisestä raamatuntulkinnasta seuranneet kirkosta eroamiset aiheuttavat vaikeuksia ennen muuta tavallisessa seurakuntatyössä, lasten, nuorten ja vanhusten parissa tehtävässä työssä sekä seurakuntien diakoniatyössä. Siksi vetoamme kirkosta eronneisiin, että he harkitsisivat asiaa vielä kerran. Teitä tarvitaan kirkossa.

piispa Wille Riekkinen

hiippakuntadekaani Sakari Häkkinen